

нѣшто наплашило много византийци ти, та византийский царь Анастасий за да отбрани Цариградъ отъ таа скитска дружина, прѣградилъ источниѣ кѣтъ на Тракиа съ една дълга стѣна отъ Мраморно море до Черно. Отпослѣ българе ти се раздѣлили на нѣколко дружини. Двѣ дружини останали около рѣка Донъ и основали прочуто то Камско царство. Други три дружини отишли на западъ, отъ които една отишла въ сегашно Маджарско и се смѣсила тамъ съ аварете, друга отишла по-нататкъ въ Италиа и се заселила въ Равенска областъ, а друга поведена отъ Аспарухъ войвода прѣминала рѣка Днѣпръ и Днѣстръ и захванала въ 668 год. кѣтътъ между Днѣстръ, Прутъ и устието на Дунавътъ. Оттамъ българе ти пакъ зели да налитатъ на византийскити области отсамъ Дунавътъ. Византийский царь Костантинъ Погонатъ имъ излѣзълъ на срещата, и първенеѣ ги отблъсналъ; нѣ се разболѣлъ, та напустналъ войската си. Българе ти разбили напустнатата византийска войска и на направили да се разбѣга (671 год.). Слѣдъ тоа бой българе ти прѣминали Дунавътъ и се втурили въ Мизиа, Тракиа и Македониа; тии за малко врѣме обладали тиа страни, станали едно съ туземцити и основали *Българско царство*.

КРУМЪ.

(802 — 814).

Въ начелото на IX вѣкъ българе ти, што се заселили между аварете, покорили подъ властѣта си, колкото аварете имало, и нагласили едно голѣмо царство, което се простирало по вѣлчко сегашно Маджарско прѣвъ сегашно Влашко до Карпатскити планини, а нагорѣ по Дунавътъ допирало до франгската дѣржава. Тиа българе се съединили съ отсамъ дунавскити българе, та направили едно царство, на което станалъ царь, прѣдводителътъ на аварскити българе, *Крумъ* (Гръмъ, Каранъ). И така, въ това врѣме българското царство се расширило и се усилило двойно; въ войската си имало, слѣдъ българе ти и словѣне ти, и страшнити аварете.

Царь Крумъ, не работилъ както работили другити български владетели, сир. да придобие отъ византийцити нѣкоя областъ или дарове, а гледалъ да основе едно силно царство,